

Onsterfelijk

Miranda Huivenaar

Onsterfelijk

Copyright © 2011 Miranda Huivenaar

Auteur: Miranda Huivenaar

Druk: Brave New Books 2013

Omslagontwerp: Miranda Huivenaar

Onder redactie van: Wander Rooijackers

Dark Fantasy

ISBN 9789402101591

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dankwoord

De volgende mensen wil ik graag in het bijzonder bedanken. Zonder jullie had dit boek nooit geworden wat het nu is.

Maaike - www.boekenburcht.nl

Voor het proeflezen en voorzien van commentaar. En tevens voor het steunen van het boek en nadenken over manieren om het onder de aandacht te brengen.

Mijn moeder, voor jouw geloof in mijn schrijfwerk en het verhaal. En voor het in vroeg stadium corrigeren van fouten.

Martin en Wideke voor het lezen van het manuscript en helpen met promoten.

Ilse voor het lezen van het manuscript en de positieve feedback.

Floortje en Ramses, Vincent, Hilde, Felicia, Hannie, Jaii en Jeroen, Andrea, Caro, Catharina en Tamara voor jullie vertrouwen in mijn werk.

Wander voor het redactiewerk en meedenken. Erik Dries voor het omslagontwerp.

Jesse en Dani voor het gebruiken van jullie namen. Ik hoop dat ik ze eer heb aangedaan.

En natuurlijk alle andere mensen die mij tijdens en na het schrijven hebben gesteund. Ik zal het niet vergeten!

Hoor, de bomen zwijgen haar naam

Zij die genoemd wordt

En naamloos is

Zie haar gezicht

In de zilveren maan

Diana , Inanna , Artemis

En uit haar geboren

Niet twee maar één

Haar zoon en eeuwige man

Zie zijn gewei

In het licht van de zon

Karnayna , Cernunnos , Pan

M. Huivenaar 2001

Onsterfelijk

1

Het eerste wat ik mij herinner is de duisternis. Zwarter dan de diepste nacht, alles omvattender dan het licht wat tot dan toe mijn leven ongetwijfeld had gedomineerd. Alsof het heelal me tot zich had genomen. Zonder sterren, zonder manen, zonder zonnen. Ogen dicht, ogen open; het maakte geen verschil. Zonder enige bron van licht schenen mijn ogen niet te kunnen wennen aan de duisternis. Niet zoals wanneer je een donkere kamer binnenkomt, waarbij de contouren van de meubels zich na verloop van tijd aan het zicht onthullen. Nee, zo was het niet. Het was leegte, totale leegte. En hoewel men van de leegte misschien niets dan serene rust zou verwachten, bleek echter niets minder waar. In die paar seconden dat ik dit alles over de duisternis waarnam ontstond geen rust. Geen kalmte die zich meester maakt van de ter dood veroordeelde. Niets anders kwam tot mij dan totale chaos.

Hoewel ik op dat moment te zwak was om het op te merken, kan ik achteraf precies het moment aangeven dat de eerste stoot adrenaline in mijn lichaam vrij kwam.

De trigger was niet eens zozeer de duisternis, hoewel deze het een duidelijke aanloop had gegeven. Tot op dit moment had ik nog opties. Opties van waar ik had kunnen zijn. Met wat fantasie had ik mezelf misschien voor kunnen houden dat ik het dekbed in mijn slaap over mijn ogen had getrokken, en de rust van mijn eigen slaapkamer zou wachten aan de andere kant van de donkere wand. Of ik had in een duister bos kunnen liggen. Bedekt door mos en uitstreckende takken, bij een sterrenloze hemel en lege maan. Want liggen dat deed ik, en in eerste instantie niet eens zo oncomfortabel. Het was zacht en warm, maar had een veel te klinisch luchtje om mijn eigen bed te zijn, en zeker geen bos. Nee, dit was iets anders. En hoewel ik de eerste geur niet thuis kon brengen, was het de tweede geur die de adrenaline als lichte paniek een eerste intrede deed doen.

Het was de geur van aarde. En dan bedoel ik niet de geur van de bruine aarde die de bovenste laag van het bos bedekt. Speelplaats voor mieren, vogels en andere onschuldige wezens. Nee, dit was de geur van de diepe, zwarte aarde. De aarde die je slechts tegenkomt wanneer je als kind een gat probeert te graven naar de andere kant

van de wereld. Op de één of andere manier altijd denkend dat de andere kant van de wereld wel China zou moeten zijn. En wat we als kind zouden doen wanneer we met onze schep vanuit het Plein van de Hemelse Vrede omhoog zouden komen klauteren? We hadden geen idee. Maar het was deze geur die mij de angst om het hart deed slaan.

In de volgende seconden probeerden mijn andere zintuigen zoveel mogelijk op te pikken. In blinde paniek onderzocht ik met mijn vingers de ruimte die mij in liggende positie had gehouden. Het was klein en laag. Waarschijnlijk slechts 1.70 meter in lengte en niet meer dan 10 centimeter breder dan mijn lichaam aan de zij- en bovenkant. Een zacht zijden matras bleek mijn cocon te vormen, versterkt door iets dat aandeed als hout. Gelakt hout.

Ik had doof en blind kunnen zijn en geen verschil hebben gemerkt, tot het moment dat ik mijn eigen stem hoorde. Zo zacht en zo fragiel. Verder dan een gedempt "help!" en "hoort iemand mij?" kwam ik echter niet.

Terugkijkend naar mezelf in die situatie voel ik eigenlijk alleen nog maar medelijden. Dit heeft een hele tijd geduurd. Lange tijd voelde ik enkel woede. Ik was boos op mezelf. Boos om hoe ik dit had kunnen laten gebeuren. En hoe het gebeurd was? Ik had op dat moment werkelijk geen enkel idee. Wat mij rest is medelijden, maar ook verdriet. Verdriet om een jonge vrouw die vreselijk aan haar eind kwam. Iemand die een goed mens was geweest. Een persoon met ouders, vrienden, collega's... En dan, alles weg, in een paar minuten. Alsof ik het zelf niet ben geweest, maar er als buitenstaander op neer kijk. Ik was een mens. Een mens zoals alle anderen. Nietig, kwetsbaar, meelijwekkend.

Op het moment dat ik me realiseerde dat ik levend begraven was en niemand mij zou kunnen horen kwam de rust. Toen pas voelde ik het warme vocht langs mijn vingers stromen, over m'n handen en armen. Ik had in mijn onmacht waarschijnlijk mijn nagels en vingertoppen open geschaafd aan de deksel van de houten kist. Pijn voelen deed ik echter niet meer.

De lucht was dik en benauwend. Alsof je in een hele vochtige ruimte staat, misschien een sauna, en het water in de lucht het langzaam wint van de zuurstof. Ik had tegen mezelf willen praten. Ik had willen zingen om mezelf gerust te stellen. Maar zelfs deze mogelijkheid werd mij door het scheikundig proces ontnomen en onmogelijk gemaakt.

Ik voelde precies het moment waarop de zuurstof op was. Ik heb mijn bebloede vingers naar mijn hals gebracht en met alle macht gekrabbeld en getrokken. Misschien in een irrationele poging de luchtwegen wijder te maken. Ik voelde de aders in mijn ogen openbarsten. M'n lichaam wrong zich naar alle kanten, en had zich het liefst in een boog naar de hemel verwrongen. Zelfs dit werd mij echter belet door het formaat van mijn schijnbaar eeuwige rustplaats.

Na zo'n vijftig seconden werd mijn lichaam stil. Mocht het mogelijk zijn een nog dieper duister te betreden, dan was dit het moment geweest. Mijn hartslag gaf nu ook toe aan de duisternis. Mijn hart, het gevecht opgegeven, klopte nog een paar keer zachtjes en kwam toen abrupt tot stilstand.

Daar lag ik dan. 23 jaar oud, in de bloei van mijn leven. Dood.

“Zou ze dood zijn?”

“Ja natuurlijk. Ik hoop het, anders komen we hier voor niets! Au! Waarom doe je dat?”

“Omdat ik dat niet bedoel, sukkel. Ik bedoel, misschien is ze écht dood. Ze ziet er zo stil uit. De anderen besprongen ons direct als wilde dieren die bevrijd werden uit het slachthuis!”

Langzaam drong het besef tot me door. Ik hoorde stemmen! Het klonk een beetje zoals wanneer je 's ochtends als laatste wakker wordt op de camping en de mensen voor je tent hardop een gesprek voeren, zonder rekening te houden met het feit dat je misschien wilt uitslapen.

Was ik dood? Was ik in de hel? Maar alles hoorde en voelde zo duidelijk. Alsof ik tot op dit moment de wereld beleefd had door een bubbel, of een glas. De hemel dan

toch? Ik besloot mijn ogen dicht te houden. Te wachten op de stemmen. Misschien waren dit wel engelen. Klaar om mij mee te voeren naar de hemelpoort. Een koel briesje raakte mijn gezicht. Zou er wind zijn in de hemel?

“Doe nou even normaal en til haar op!”

“Nee, til jij haar maar op zeg! Ik ben echt nog een beetje bang van de vorige keer hoor. Dat kan je me toch niet kwalijk nemen?”

“Je bent een nietsnut. Ga opzij, ik doe het wel. Ze is toch bewusteloos.”

Op dat moment voelde ik twee kleine, koude, handen om mijn middel. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en voelde hoe ik moeiteloos uit mijn eeuwige rustplaats werd gerukt. Met een harde dreun kwam ik neer op de droge aarde.

“Doe je ogen open! Als je ze zo hard dicht blijft knijpen breek je nog wat!”

De stem klonk niet onvriendelijk en bevatte zelfs wat humor. Doch klonk het gebiedend, dwingend. Als een kind dat zijn vriendje aanspoort op te schieten, omdat ze anders te laat zullen komen op school.

De stem had ook een kinderlijke toon, maar met een warme klank die je eerder zou verwachten bij een bejaarde man, een opa.

Op dat moment voelde ik een harde schop tegen m'n ribben. Ik was in eerste instantie vooral verbaasd dat zo'n harde schop geen pijn had veroorzaakt, maar besepte ook dat ik m'n ogen nu maar gewoon zou moeten openen. Hel of hemel, ik zou niet aan het lot kunnen ontsnappen door mijn ogen dicht te houden. Als een peuter die denkt dat hij zich goed verstoppt heeft voor zijn ouders door slechts z'n handen voor het gezicht te houden.

Ik deed m'n ogen open. Het schemerde, de zon was waarschijnlijk net onder gegaan, maar ik kon alles perfect onderscheiden. Zo helder was mijn zicht nog nooit geweest, dit zou de hemel moeten zijn. M'n lichaam voelde nog op een vreemde manier verlamd, maar ik voelde de wind zachtjes onder mijn jurk waaien. Het was koud, maar eigenlijk helemaal niet onprettig.

Boven m'n hoofd zag ik de donkere takken van de eikenbomen en wilgen, met daarachter het spel van de sterren en de heldere maan. Was de hemel dan toch een

soort parallelle wereld? Zat de mensheid misschien nog gevangen in de bubbel, en was ik nu aan de andere kant?

En toen pas zag ik ze. Twee nieuwsgierige gezichten met verbaasde uitdrukking leken te zweven in de ruimte boven mij, gekroond door de bladeren en takken van de bomen. En wat voor gezichten! Zoiets had ik nog nooit gezien.

Het waren kinderen, jongens van een jaar of tien. En ze leken zoveel op elkaar dat het wel een tweeling moest zijn, een eeneiige tweeling. Witte gezichten met halflange blonde krullen als omlijsting. Rode volle monden en identieke bolle wangen. Cherubijnen misschien? Hadden de Katholieken dan toch gelijk gehad? Maar waar waren hun vleugels, en wat was het in hun ogen dat mij toch enigszins verontrustte? Ik liet dat even bezinken. Er was iets aan hun ogen wat niet hoorde. Er klopte iets niet. Na minstens tien seconden naar de wonderlijke gezichten te hebben gestaard drong het tot me door. Ze hadden geen iris. Hun ogen waren slechts enorme pupillen, niet ondersteund door een gekleurde ring in groen, blauw of

bruin. Als twee zwarte gaten in een hemels wit universum.

“Oh, die gaat flippen. Zet je schrap.”

Schijnbaar was de angst direct van mijn gezicht af te lezen. Voor ik het wist had één van de engelen mij van de grond getild en hield de ander mijn armen strak achter mijn rug, in een soort houdgreep. En dit alles terwijl ze toch zeker twee koppen kleiner waren dan ikzelf!

Op dat moment drong het pas goed tot me door waar we ons bevonden. We werden omringd door een zee van grafzerken en mausolea. En achter mij was een diep, angstaanjagend gat. De steen erachter een pijnlijk bekende naam dragend. Mijn naam.

Kortsluiting. Vanuit mijn ooghoeken kroop het duister nader, alsof het niet weg was geweest. Het werd zwart voor mijn ogen, en het licht ging uit.

“Ze is te zwak jongens. Ik denk dat we ons vergist hebben in deze. We kunnen haar beter nu afmaken, wakker worden doet ze vast toch niet meer.”

Het was een ijzige stem, niet met de warme klank van de kind-engelen. Mijn overlevingsinstinct nam echter over en ik opende mijn ogen. We waren niet meer buiten, niet meer in de koelte. Het was hier licht en warm. Het licht was gelig, gedempt, en wierp een gouden gloed over de muren. De zaal waar we waren was groot en rond, met een koepel van glas waardoor de maan en sterren te zien waren. De muren waren van rood fluweel, met in elkaar gevlochten gouden bloemen. En daar lag ik, op de koele grond. Ik bewoog m'n vingertoppen over het gladde oppervlak. Vaag realiseerde ik me dat ze geen pijn deden, de wonden geheeld. Marmer, dacht ik. En ik was verre van alleen. De ijzige stem die mij ter dood had had veroordeeld kreeg een gezicht toen ze zich vol verbazing over mij heen boog. Ze was mooi, hoogstens 25 jaar oud. Haar kroesharen naar achteren gedwongen in platte ruwe vlechten, dicht tegen haar hoofdhuid. En haar huid was chocolade bruin, maar met een bleke, grijs witte waas. Alsof ze lange tijd geen zon had gezien, of de make-up

doos van een oude blanke vrouw had ontdekt en had gespeeld met de poederdoos. Maar haar ogen. Haar ogen maakten de adrenaline in één keer vrij. Zwart, één en al pupil, met slechts een klein randje oogwit als menselijk herkenningspunt.

In een vloeiende beweging kromde ik mijn lichaam met mijn handen achter mijn hoofd. Ik zette me af en stond in één keer met beide voeten voor mijn op de grond. Zo verbaasd als ik zelf was over deze atletische actie, zo kalm bleef zij voor mij staan alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Ik keek om me heen en toen zag ik het pas goed. Het gevoel dat ik verre van alleen was bleek te kloppen. Langs de gehele wand van de ronde ruimte stonden mannen, vrouwen en kinderen. Zwarte pupillen op mij gericht, grote metalen op wapens gelijkende voorwerpen in de handen.

Mijn gijzelnemer hield een hand omhoog en het gezelschap liet de wapens zakken. Zonder woord, zonder uitleg. Zij had hier de controle en de macht. Bij haar moest ik zijn met mijn vragen.

“Ben ik dood? Is dit de hemel of de hel?”

“Hahaha!,” ze lachte een ijzige lach zonder oprechte humor, zonder emotie. “Ja, je bent dood. Maar nee, onze Godin heeft nog geen oordeel uitgesproken over jouw lot. Dat is iets dat wij niet af kunnen dwingen. En nee, dit is niet de hemel, noch de hel. Als je de aarde niet aan dit laatste gelijk wilt stellen.”

“Maar goed, laten we direct tot de orde van de nacht komen. Ik heb in feite twee opties voor je. Optie één: je blijft bij ons. Je blijft in leven, gevangen in je dode lichaam, en alles zal je duidelijk worden. Je zal antwoord krijgen op al je vragen en ik zal bepalen of jij inderdaad de juiste persoon bent voor de bestemming die ik voor je heb bedacht.

Optie twee: je lichaam sterft opdat je ziel verder zal gaan, en de Godin een oordeel over je uit zal kunnen spreken. Het laatste wat ik wil is iemand tegen haar zin bij ons houden. De ervaring heeft geleerd dat dat namelijk niet werkt, je kunt het lot niet afdwingen.”

Wat was dit nou voor een keuze? Ten eerste voelde mijn lichaam verre van dood. Eerder levendiger

dan het was voor deze hele situatie. En ten tweede zou ik na mijn laatste ervaringen met het sterven nooit kiezen voor de dood, als ik niet al daadwerkelijk dood was. Daarnaast verlangde ik naar antwoorden.

“Hoewel ik geen enkel idee heb waar ik ben, of ik dood ben of levend, in de hemel of de hel. En hoewel ik niet weet of ik hier kan en wil blijven, kies ik voor optie één. Jullie zijn mij antwoorden verschuldigd.”

Ze trok haar neus op alsof ik iets smerigs had gezegd.

“Wij zijn jou helemaal niets verschuldigd! Maar ik neem genoegen met je keuze. Tobias!” Ze knipte met haar vingers en vanuit de schaduwen kwam een jonge man te voorschijn.

“Ik benoem jou tot haar mentor. En je weet wat dit betekent. Gaat heen en geef haar de antwoorden waar ze zo naar verlangt, de antwoorden die zij nodig heeft om ons tot nut te zijn.”

De jongen was onwaarschijnlijk mooi en bleek. Lange zwarte haren, dezelfde kleur als zijn enorme pupillen. Hij was vrij lang en gespierd, maar niet uitzonderlijk breed. Hij droeg een strakke zwarte spijkerbroek en een donker shirt met zwarte leren jas. Als hij niet gebocheld was

geweest had hij zo in een tijdschrift gepast. Maar zijn gezichtsuitdrukking stond in groot contrast met de oppervlakkige schoonheid van de eerste indruk. Het was pure irritatie, of erger nog: walging. Alsof hem gezegd werd dat hij moest gaan samenwonen met zijn schoonmoeder.

“En laat deze wel leven alsjeblieft Tobias. Ik heb geen behoefte aan jouw enorme gevoel voor dramatiek, hoe vermakelijk het soms ook kan zijn.”

“Ga nu met Tobias mee. Hij zal je je kamer laten zien en ik vertrouw erop dat hij je vragen zal kunnen beantwoorden. Ik zie jou weer twee nachten na vannacht. We zullen het dan hebben over je toekomst. Mits alles volgens plan verloopt natuurlijk.”

Ze liep de zaal uit en zonder zich om te draaien riep ze nog na:

“Mijn naam is trouwens Rea,” en ze verdween in de diepte van de massa.

In stilte liep ik achter Tobias aan de zaal uit. We kwamen in een grote hal, met enorme eikenhouten deuren en een brede wenteltrap. De ruimte was niet

bedekt met rood fluweel zoals de enorme zaal, maar met een diep kobalt blauw. Zwijgend liep ik achter Tobias aan de trap op, weinig aandacht bestedend aan de schilderijen die we passeerden.

Nou kan ik me voorstellen dat je je misschien afvraagt waarom ik niet probeerde te ontsnappen. Waarom ik niet op de enorme deuren, misschien wel de poorten tot mijn vrijheid, af ben gerend en ze als een bezetene heb vastgegrepen. Ik moet zeggen dat ik me dit ook vaak heb afgevraagd. Maar ik denk dat het antwoord eigenlijk voor de hand ligt. Het was niet eens zozeer angst, hoewel dit natuurlijk ook een rol speelde. Nee, het was eerder een soort enorme verbazing, vermengd met nieuwsgierigheid. Want hoe angstaanjagend mijn gastvrouw en gastheren ook waren, ze hadden me wel uit m'n kist bevrijd. En daarmee van de dood. Daarnaast voelde ik me ook nog eens uitzonderlijk goed, en sterk. Alsof ik zojuist een paar weken vakantie had gehad. Het leek of ik alles beter kon zien, beter kon horen. Alsof de sluier die tot dan toe mijn zintuigen had bedekt eindelijk was opgelicht.

Ik dacht hier op dat moment echter nog niet veel van. En ik was er nog steeds niet helemaal van overtuigd dat ik echt niet dood was.

Doordat ik in gedachten verzonken was merkte ik tot Tobias voor het eerst tegen me sprak niet dat we bij onze bestemming waren aangekomen. Het was niet de stem van een geïrriteerde koude man. Het was eerder de stem van iemand met medelijden, iemand die voor de laatste keer sprak met een ter dood veroordeelde.

“We zijn er, dit is jouw kamer. Het is de kamer links van die van mij en mijn partner als je me nodig hebt. Ik laat je nu even alleen. Verwacht me binnen een paar uur terug, dan sta ik tot je beschikking voor al je vragen.” En zonder naar me om te kijken drukte hij een grote sleutel in mijn hand en vertrok naar een kamer verderop in de lange goudkleurige gang.

De deur opende soepel naar een relatief kleine, maar niet minder indrukwekkende kamer. Hij werd gedomineerd door de kleur groen, diep groen. De kamer was ook rond, en de wand bestond voor de helft van de cirkel uit enorme ramen waardoor er een goed uitzicht

was over een uitgestrekt woud en de heldere sterrenhemel. Maar waar was ik in godsnaam? Dit bos kwam me geenszins bekend voor. Het enige groen in de omgeving van mijn stad was een park, in de jaren '20 aangelegd als werkverschaffingsproject.

Dit bos kende ik niet. En het was zo uitgestrekt dat ik me bijna niet kon voorstellen dat we ons nog in hetzelfde land bevonden.

De confrontatie met de buitenwereld deed me denken aan thuis. Mijn ouders, mijn vrienden. Zouden ze echt denken dat ik dood was? Zouden ze om me rouwen? Of hadden ze misschien geen idee wat er met me gebeurd was, net als ikzelf. Normaal gesproken zou het gemis en de onzekerheid iemand tot waanzin en paniek kunnen drijven. Maar ik voelde me eigenlijk wonderbaarlijk rustig, en het leek ook alsof ik met de minuut kalmer werd. Berustender. De mensen die ik had gekend voelden als een mooie herinnering. Maar de herinnering was vaag, ontnomen van pijn en emotie. Alsof ze hadden bestaan in een heel ver en bijna uitgewist verleden.

Ik besloot dit te bespreken met Tobias. Hoezeer hij mij ook beangstigde met z'n enorme ogen en gebochelde rug,

hij was de enige die ik in deze vreemde situatie had. En ik had net niet de indruk gekregen dat hij me kwaad wilde doen. Ik had meer het idee dat hij medelijden met me voelde. Of dat ik hem herinnerde aan iets dat hem zelf pijn had gedaan.

Hoewel het inmiddels midden in de nacht moest zijn voelde ik me wonderlijk fit en alert. Ik had ook het idee dat ik Tobias in de andere kamer kon horen praten, maar was er niet zeker van.

M'n oog viel op een klein zwart knopje, links van de grote ramen, rechtsachter het grote ronde bed dat de kamer domineerde. Een bed dat als een enorme zwarte pupil in het midden van de ruimte stond. Waarom was alles hier rond? Zou ik misschien ontvoerd zijn door een horde antroposofen met contactlenzen? En zouden ze me dwingen een fluitzak te breien voordat ik naar huis zou mogen? Ik moest een beetje lachen om het idee.

Zonder nadenken drukte ik op het knopje. De ruimte leek ineens te tollen. Een oorverdovend metalen geluid vulde de ruimte. M'n gehoor moest toch echt aanzienlijk zijn verbeterd in de laatste uren, want het geluid deed zo'n pijn aan m'n oren dat ik niets anders kon dan voorover

vallen op m'n knieën met de handen op m'n oren. Ik drukte m'n gezicht in het witte gewaad dat ik nog steeds droeg van mijn begrafenis en ik hield m'n ogen stijf dicht. Maar voordat ik het van pijn uit kon schreeuwen was het geluid alweer weg, even snel als dat het gekomen was. Ik hoopte dat ik niemand wakker had gemaakt. Zittend achter het bed opende ik m'n ogen en het eerste dat mij opviel is dat de ruimte donkerder leek. Donkerder dan eerst. Desondanks kon ik alles nog prima onderscheiden. Na een paar keer knippen en de kamer rondspeuren, op zoek naar een verandering, werd me duidelijk wat er was gebeurd. Enorme metalen schuifpanelen waren voor de ramen geschoven. Het zicht en alle lichtbronnen aan de ruimte onttrokken. Dat is nog eens wat anders dan gewone gordijnen, dacht ik bij mezelf.

Op dat moment was er een lichte tik op de deur. Het was Tobias. Maar wacht...kon ik hem nou serieus ruiken?

Het was een vreemde geur. Een soort mengsel van aarde en verroest ijzer, en dat terwijl hij er zo netjes uit had gezien. Haren gekamd, gezicht en kleding goed verzorgd.

Als hij normale ogen en een normale rug had gehad was het echt een aantrekkelijke man geweest, dacht ik bij mezelf.

Terwijl ik mezelf aan het bed omhoog hees en met een soepele sprong weer op m'n benen stond was Tobias al binnen gekomen. Hij stond een beetje vertwijfeld in de deuropening. Wenkbrauwen omhoog, ogen wijd en z'n mond een beetje open.

“Ik voelde dat je ineens nogal gespannen werd. Bang zelfs. Ik weet dat ik had gezegd dat ik je met rust zou laten maar misschien is het toch beter als we even praten.” Hij sprak behoedzaam, alsof hij een wilde beer tot rust wilde manen.

“Hoe kan je dat nou voelen? Hooguit horen neem ik aan.” Ik begreep niets van wat hij had gezegd en besloot dat hij voelen en horen waarschijnlijk door elkaar haalde.

“Ik schrok gewoon van het lawaai van die panelen. Wat is dit, een gevangenis?” Ik voelde ineens een enorme woede in me opkomen, en de rust die ik een paar minuten eerder nog gevoeld had sloeg om in blinde paniek. Waar was ik in godsnaam? En wie was hij

eigenlijk! Ik wilde niet blijven in dit huis, in deze kamer. Ik wilde weg, weg naar m'n eigen bed, m'n eigen spullen.

Als in een waas rende ik naar de deur. Ik zou hem gewoon opzij duwen, zo sterk zag hij er op dit moment niet uit. En dan zou ik gewoon door de voordeur naar buiten rennen en een telefoon zoeken. Of een auto aanhouden.

Ik kwam echter niet verder dan het nu ineens dreigend uitziende bed. Tobias had m'n plan doorzien. Met een enorme sprong, als een luipaard dat een hert de laatste passen ontnemt, had hij zich bovenop mij geworpen.

“Je kunt niet weg Amara. Over een uur wordt het licht!” Z'n stem was kalm maar dwingend. Geen spoor van de inspanning die hij zojuist had geleverd, noch van enige irritatie. “Aangezien je toch al hysterisch bent kan ik nu beter gelijk alles aan je duidelijk maken, dan zijn we daar maar vanaf.”

Met z'n linkerhand hield hij moeiteloos m'n beide polsen vast. Ik verzette me met alle macht maar hij gaf geen krimp. Met z'n rechterhand ging hij naar z'n broek. Ging dit nu echt gebeuren? Was er dan niemand die me zou komen helpen, niemand die genade had? Ik verzamelde

al m'n kracht om nog een laatste keer om hulp te schreeuwen. Als er dan niemand zou komen zou ik het laten, het over me heen laten komen en wachten tot het voorbij was. Maar toen ik nogmaals m'n ogen angstvallig op zijn rechterhand liet vallen, verwachtend dat hij z'n riem zou hebben losgemaakt, zag ik dat ik het bij het verkeerde eind had gehad. Hij had al zijn kleding gewoon nog aan, opvallend ongemoeid gebleven door mijn hevige verzet. In zijn hand hield hij echter een klein rond schilderij, dat hij net boven m'n hoofd bleef houden. Ik zag een vrouw, een vrouw met een witte, bijna doorzichtige huid. Donkerbruine, bijna zwarte haren en donkere wilde wenkbrauwen, samengetrokken als in opperste concentratie. En onder de borstelige wenkbrauwen waren ze weer, die grote zwarte pupillen. Maar op het schilderij leken ze van zo dichtbij minder zwart dan ik bij de anderen gedacht had te zien. Het was alsof er twee tinten zwart waren te onderscheiden. Een diep zwart in het midden en een kleine rand lichter zwart om de, desondanks enorme, pupil heen. De ogen werden omlijst door ovale oogleden en dikke wimpers. Was dit z'n vriendin? Wat moest ik met deze persoon?

Hij keek me vragend aan, alsof het hem moeite kostte mijn reactie te peilen.

“Wie is zij?” Maar het laatste woord verstierf op m’n lippen. De lippen op het schilderij, de lippen in de spiegel.

De uren die volgden waren pure kwelling. Op het randje van waanzin.

Tobias bleef naast me zitten. Hij luisterde naar me, fluisterde zachte geruststellingen, en hield me af en toe in bedwang wanneer angst en ongeloof overwonnen. Ik hield de spiegel in m'n handen en keek in de lege ogen. Ogen die ooit groen waren geweest. Groen met een oranje randje.

“Het went,” zei Tobias. “Op een gegeven moment zal je de ogen kunnen begrijpen en emoties kunnen lezen.”

Geloven deed ik hem niet. Nog niet.

God mag weten hoe het mogelijk is maar op een gegeven moment ben ik in slaap gevallen. Een diepe slaap, zonder dromen. Toen ik wakker werd waren de schuifpanelen verdwenen. Het was opnieuw nacht. Niet dezelfde nacht, aan de stand van de maan te zien.

Tobias zat in de verste hoek van de kamer in een grote fauteuil. Een boek over het Hindoeïsme stevig in de handen geklemd.

“Je hebt zo’n 20 uur geslapen.” Hij legde het boek naast zich neer op de grond. “Hoe voel je je nu? Denk je dat je klaar bent voor de antwoorden op al je vragen?” Ik ging in een ruk rechtop zitten en voelde me, wonderbaarlijk genoeg, geweldig. Niet slechts uitgeslapen zoals je zou verwachten na zo’n lange nachtrust, maar ook echt sterker. Het was alsof m’n spieren zo’n tien keer sterker waren geworden. Bewegingen kostte me veel minder moeite. Ook m’n zicht leek verbeterd. Ik zag alles helder, alsof het op klaarlichte dag was in plaats van nacht. Ik zag alle details. Het kleine roze potje met cirkel reliëf op de schouw aan de andere kant van de kamer. Het enorme Indische schilderij erboven, gevuld met demonen en goden. En Tobias. Het was alsof ik alle spieren in zijn gezicht afzonderlijk zag bewegen. Z’n ogen die vele malen minder zwart en bedreigend leken dan gisternacht. Maar het meest opvallende was mijn gehoor. De geluiden in het bos. Dieren die zacht door de aarde scharrelden. Op

zoek naar voedsel en beschutting. En dan de stemmen, de stemmen in het huis. Het hele gebouw leek te fluisteren, te ademen. De stemmen verstaan deed ik echter niet, en dat begon ook wat storend te worden, mij de concentratie te benemen.

“Ook dat went Amara. Probeer je te concentreren op mijn stem.”

“Ik zal je uitleggen wat je hier doet, wat je bent...ben je er klaar voor?”

Ik keek hem aan en merkte dat het lukte me te concentreren.

“Ik ben er klaar voor, vertel me alles.”

“Goed,” zei Tobias, en hij rechtte zijn rug, z’n zwarte ogen een moment in gedachten verzonken.

“Een beetje geheugenverlies is normaal, maar kan je me eerst vertellen wat je je nog herinnert van je leven voordat je in de kist terecht kwam?”

Ik dacht na. Ik herinnerde me gezichten, geen precieze namen. Maar in namen ben ik nooit erg goed geweest. Ik wist hoe m’n ouders eruit zagen. En dat ik vrienden had gehad. En ik had gewerkt, onderzoek gedaan naar iets.

Ik heb waarschijnlijk een paar minuten in gedachten verzonken op het bed gezeten. Tobias onbewegelijk, wachtend op mijn herinneringen. En toen kwam het in één keer bij me terug, alsof er een lamp aan ging. Ik keerde met een schok terug uit m'n gedachten en focuste m'n ogen op Tobias.

“Ik deed antropologisch onderzoek.

Naar...volgens mij naar...vampieren?” Ik was zelf een beetje verbaasd en vertrouwde de herinnering niet helemaal, het klonk immers belachelijk.

“Ja dat klopt, geweldig dat je geheugen al terug komt! Je was inderdaad antropologe. Je onderzocht mythen en gebruiken rondom vampirisme, in alle uithoeken van de wereld. En je schreef er boeken over. De wetenschap verguisde je, nam je niet serieus. Maar desondanks ging je door. Weet je het weer?”

Op dat moment wist ik dat het waar was. Ik had tijdens mijn research Master antropologie de, in de ogen van de gevestigde wetenschap, bizarre keus gemaakt om vampirisme te onderzoeken. Natuurlijk geen echte vampieren, van het bestaan ervan had ik niet durven dromen, maar eerder mensen die dachten vampier te zijn

en de mythen die overal ter wereld over vampieren terug te vinden waren.

Ik herinnerde mij dat ik net terug was gekomen van een reis naar Roemenie waar ik volksverhalen had verzameld.

Daarna was alles zwart.

Tobias schraapte luid zijn keel, waarschijnlijk om me uit mijn gedachten te laten ontwaken, en toen kwam de boodschap die mijn leven voor eeuwig (en dit bedoel ik vrij letterlijk) zou veranderen.

“Amara, je bent een vampier. Je bent helaas gestorven in die kist. Gelukkig waren Wolf en Lima net op tijd bij je graf. Als het een paar minuten langer had geduurd hadden ze je niet meer kunnen redden...”

Nu zou je denken dat deze boodschap iemand misschien in een lachstuip zou krijgen. Dat iemand zou denken dat de ander krankzinnig is geworden en dringend medische hulp nodig heeft. Maar ergens diep in mij klikte iets, en ik wist dat het waar was.

Ik voelde iets warmes uit de hoeken van mijn ogen druppelen en het kleurde mijn witte lijkwade rood. Ik hilde tranen, tranen van bloed.